

KEZDET BEN

A Biblia első szavai. „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.” A nyitány, a felütés. Az első hang, az első kép. Az első érintés. Mindennek az elején járunk. A kezdeteknél. Igazából ott, ahol... ahol még nem volt hol és ahol sem. És ott és akkor sem. Még el sem kezdődött „A TÖRTÉNET”. Még nem peregnek az események, még nincs mit csodálni a teremtésben. Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.

Mi, akik ma hallgatjuk ezeket a szavakat és belegondolunk, beengedjük a gondolatainkba, felidézzük az elménkből e szavakat: „Kezdetben...” Mi nem tudunk itt megállni, hanem folytatjuk, mert ismerjük, talán jól ismerjük ezt a történetet. Igen, Isten teremtette a világot, le van írva hogyan és tudhatjuk a napokat és az eseményeket... és már előre is szaladtunk. Látjuk a teremtményeket, a bűnesetet s az ígéretek. Rögtön látjuk a nagy képet. Eljutunk a kérdéseinkhez is: mit értünk és mit nem értünk belőle. Elutasíthatjuk vagy elfogadhatjuk. Elvetjük vagy alkalmazzuk. Igen, a kérdéseinkhez jutunk először: mit, mikor, hogyan, miért, miből, kinek... És valamiért azt hisszük, hogy ha ezekre a kérdésekre választ találunk, akkor majd megértjük... megértjük a kezdetet, hogy megértsük a véget... s ezzel együtt az egész létet. SAJÁT létünket, magunkat, mert persze az lényeg: mi magunk. Én magam.

De ebben az utazásban ebből a felgyorsult, felpörgött világból vissza kell térnünk, vissza kell lassulnunk az eredethez, a kezdethez. Ne menjünk el a lényeg mellett...

Le kell lassulnunk, vissza kell térnünk, el kell csendesednünk: nem hangerőben, hanem gondolkodásban, figyelemben, befogadásban. El kell szakadnunk a tempótól, el kell szakadnunk magunktól. Hátha így megértjük és befogadjuk a lényegét? Lassuljunk le és így közelítsünk a Biblia első igeverse felé.

KEZDET BEN... Kezdetben tett valamit Isten, ami máig hatással van ránk. A kezdetben szóval elindult a számunkra érzékelhető és uralhatatlan, kontrollálhatatlanul múló idő. És ebben az időben zajlik majd a teremtés részleteiben és zajlik a világ egész történelme is. Elkezdődött és onnantól halad és tart és véget is ér. Elkezdődött az idő. Szeretnénk érteni az időt. Ez a számunkra nagyon távoli esemény a kijelentés részeként, emberi nyelven szólal meg, úgy, hogy beilleszkedik, be kell illeszkedjen a megértésünk és megismerésünk kereteibe. Így értünk: valami volt, most van és lesz is.

- Elkezdődött...elindult
- Van...
- És valahogy majd véget ér.

Ez a keretünk s, azt hisszük, hogy értjük ebben a lényegét. Vagy ha nem szeretnénk, akkor is érteni véljük, hiszen nem bonyolult: egyszer Isten tett valamit. Elkezdődött. És tart. És egyszer véget is ér majd.

Kezdetben

TEREMTETTE ... AZ EGET ÉS A FÖLDET

Ha már van idő, értelmezhető a cselekvés. Világos, hogy mi történt kezdetben. Miközben nem tudhatjuk a mikor és más egyéb részleteket, tudhatjuk, hogy mi történt. Isten teremtett eget és földet.

Teremtés. Teremtette. Teremtő. Teremt. A történelemnek, ennek a történetnek a kezdetén Isten teremt. Úgy dönt, hogy tesz valamit, ami minden utána lévő meghatároz.

A teremtés itt mindent magában foglal: a tágas mindenséget, az eget és a földet. A valóság összes elemét és még azon túl is. Nincs a teremtésen kívüli valóság. Nincs kettéhasadt világ, csak az egész, amiben most formálódik a rész. Létrejönnek a formák s a létezés másik kerete, korlátja, börtöne: a tér. A történet kezdetén elindul a világ szívdobbanása. Létrejött a lényege. ISTEN akarta, hogy legyen. De miért akarta? És megint csak a kérdéseinkhez jutunk: mit, mikor, hogyan, miért, miből, kinek... És valamiért azt hisszük, hogy ha ezekre a kérdésekre választ találunk, akkor majd megértjük... megértjük a kezdetet, hogy megértsük a véget... s ezzel együtt az egész létet. Le kell lassulnunk, el kell csendesednünk, hogy megértsük a lényegét!

ISTEN

Egész és rész, s minden egy. És ezek felett mindenhol az Isten. Itt áll ebben az első igeversben, a bibliai „ősrobbanás” képében félreérthetetlenül Valaki, aki nem lett, hanem... hanem már ott van, aki volt és aki eljövendő is... hogyan lehetne kifejtetni, megérteni mindezt?

Kicsoda ez az Isten? Az állandó és örök kérdés. A forrás, ahová visszatérünk. A tükör, amibe belenézünk és látni vágyjuk. Kíváncsian kérdezzük: ki ez az eget és földet alkotó?

ISTEN. Egyszerűen ennyi? Egy jelentés nélküli szót formálunk: ISTEN. GOTT. DIOS. DIEU. DEUS. JUMALA. ZEU. BOH. GOD. ISTEN. Ő az. Vannak rá megfelelő válaszaink és kategóriáink? Tulajdonságok, szinonimák, képek és hasonlatok... alá is tudjuk támasztani őket Igékkel a Szentírásból: Isten az örök, a szuverén, a mindenható, a végtelen... És leírjuk és megrajzoljuk és kiszínezzük... de jaj, honnan tudjuk, hogy vágyaink és mindenféle tapasztalataink nem csalnak-e meg minket? Mik a megismerésünk biztos forrásai? Hogyan lehet bátorságunk egyáltalán feltenni a kérdést: kicsoda a teremtő?

Csak figyeljünk és fogadjuk be, szemléljük az értünk előállt világban meghallható örök Igét és Szót: teremtett az ISTEN. Az okkal kezdetet teremtő Isten döntötte így: teremt. Szuverén s szabad, bármit tehetett volna, de Ő teremt.

Milyen egyszerű. S azt hisszük, hogy értjük. Pedig TITOK, s nagyobb, mint érthetnénk. Azért, mert... (úgy tűnik, nincs jobb szó rá: Isten, ha hívhatjuk így) ugyanis Ő ÖRÖK- akármit is jelentsen ez valójában.

ISTEN ÖRÖK- Nem behatárolt, nincs eleje sem vége.

Ez a szuverén és mindenható igen rejtélyes? Nem egyszerű, de nehéz. Nekünk itt a tér és idő, de Ő örök...

ÖRÖK. Az egyik legfeszítőbb és érthetlenebb és fájdalmasabb szó ez: ÖRÖKKÉ!

MI AZ ÖRÖK? Hogy írható le- vagy fogadjuk el, hogy egyszerűen leírhatatlan? Közelebb lehet-e kerülni szavakkal hozzá? Le lehet-e festeni, formába lehet-e önteni, be lehet-e mutatni kitáguló perspektívákkal, és arányokkal? Ívekkel és harmóniákkal? Kinyíló kapuk és ablakok megmutathatják- megérthetik-e Isten örök lényét?

Ha kiabrázoljuk, talán jobban megérthetjük! Próbáljuk leírni s megmutatni ezt ne szavakkal, de máshogy: van is egy ötletem: írjunk róla zenét, muzsikát, dallamot, mely örökké megmarad... Keressünk jó formát, örök szekvenciát, gyönyörűen építkező fűgát és szárnyaló dallamot. Próbáljuk elmondani, megjeleníteni s megénekelni nagyívú, mégis letisztult zenével. De legyen benne a lényeg, a lényeg lényege: Isten örök, Ő a királyok király, az Urak Ura, és országának nem lesz vége... és énekeljük és szólítsunk fel másokat is: hallelujah, zengjünk neki: Ő az örök Isten! Ó, tökéletes és még annál is több

Csodálatos, így képzelhetjük, ízlésesen és mesterien ábrázolhatjuk, s nézhetünk az örök felé: ez lehet, ezt tehetjük. De mindez mégis annyira behatárolt, meghatározott és bekeretezett. Egy forma.

Ennyire vagyunk képesek. Pedig mindent megtettünk. Gyönyörködtünk, álmodtunk.

De ettől még a reménytelenül titokzatos, megismerhetetlenül távoli teremtő, ki után áhítozni, s kiről álmodozni fognak alkotásai titok maradt.

Ez az IGAZSÁG: **MEGISMERHETETLEN a teremtő, az örök Isten**

Hiába minden egészen addig, míg be nem lép valójában, testben, formában, a keretbe, az időbe s térbe zárva saját világába. CSAK így ismerhetjük meg, csak így érthetjük meg, csak így tárulhat fel a titok.

Ott van Jézus arcában és alakjában. A távolban rejtőzködő és érthetetlenül örök megérthető és megismerhető. És ez már a kezdetben is így volt, így teremtette Isten az eget és a földet, hogy Ő, Jézus már Istennél volt. Őt magát adta az Isten.

„Jn 1, 1-3: Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt. Ő kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.”

Itt, most közöttünk szólal meg az ÖRÖK Ige: Jézus Krisztus és az evangélium: Benne már nem megismerhetetlen titok az Isten.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Jn 3, 16

Higgyünk Benne! Hódoljunk előtte!

ÁMEN!

Thoma László

Zsolt 146, 5-6: Boldog az, akinek Jákób Istene a segítsége, és Istenében, az Úrban van a reménysége, aki az eget és a földet alkotta, meg a tengert, és ami csak bennük van; ő meg is tart hűségesen mindenkor.